

Med linsen rettet mod hverdagens Iran

Fotografen Shazia Khan tog i december til Teheran for at vise et andet Iran end det, vi kender fra nyhedsmedierne. Det blev til et møde med en række vidt forskellige mennesker, som du kan møde her.

TEKST OG FOTO SHAZIA KHAN

E t velkendt par i 30'erne sætter et kamera op på et stativ på en plads nær Grand Bazaar. Så afventer de, at pladsens hundredevis af duer samler sig omkring fontænen. Så er øjeblikket der. De trykker på udløseren på kameraet, tager hinandens hænder og løber ind blandt duerne. Duerne speeder sig, flakser op, parret fortsætter løbet blandt duerne, de griner, nyder deres øjeblik.

Man skulle egentlig tro, at man ville dukke nakken efter den seneste tids turbulens. Først med voldssomme demonstrationer i Teheran mod regeringen, siden den gruppeblæste konflikt med USA og resten af vesten. Men sådan er det ikke. Overalt i den iranske hovedstad er det, som om befolkningen tager sit eget private, individuelle opbrud i gaderne. Piper og drengene ryger åbenlyst, tørklæderne falder i stadig højere grad, der er piercinger i næser, læber, øjenbryn. Men det er ikke kun de unge.

Jeg sidder på en bænk ved siden af en kvinde i 60'erne. Hun taler engelsk. Hun spørger mig, hvad jeg synes om Teheran. Jeg svarer, at folk er meget åbne og imødekommende. Jeg spørger, hvad hun selv synes. Hun gløser på mig.

»Jeg bor her jo, jeg er iraner,« svarer hun. »Det var bedre, dengang jeg var ung. Det er jo ikke til at holde ud med alle de restriktioner. Det er svært, når man ikke er enig med regeringen. Jeg nyder at tage til Istanbul, komme væk fra det her.«

Det er ikke svært at komme i kontakt med folk. De fleste vil gerne tale med udlandinge. Man vil rigtig gerne fortælle, at man ikke er enig med regeringen. Men, som en lokal fotografkollega fortæller mig, så er det svært at mobilisere folk til en fælles protest. Alle har deres individuelle udtryk, deres særlige mening. Sådan var det også omkring de nylige demonstrationer. De blev svigtet af folk, selv om sympatien var på de demonstrerende arbejderes side. Så var vejen til, at politiet kunne knuse dem, åben.

Måske er det helt forståeligt, at det er svært at stå sammen. Der hvikses i krogene om, at de demonstrerende arbejdere blev omringet. Folk, jeg møder, siger, at de blev skudt, at de nu er døde alle sammen.

Alligevel leder man tørklædet falde, så det næsten intet hår dækker. Alligevel er læberne piercede og sortmalode. Alligevel jages duerne, så de flakser op og danner baggrund for det perfekte foto.

Alt det udgør et andet Iran. Det, siger mange til mig, skal jeg huske at fortælle om, når jeg kommer hjem. ■

” Det er svært, når man ikke er enig med regeringen.

Det helt rigtige øjeblik til et duebillede. Foto: Shazia Khan

SARGISS

59 år, antikvitetshandler, taxachauffør og kristen. Han hjælper mig med at komme i kontakt med folk, så jeg kan få taget mine billeder.

MOBINA OG MAHTAB

19 og 20 år, translatorstuderende. De taler begge perfekt engelsk, men vil helst holde lav profil.

REZA

25 år, blåkenslager. Han lyste hele forretningshallen op. Han kunne ikke engelsk.

ARSAM OG NASIM

Kærestere, hun er 40 år, han er 30. Han er skulptør, hun er skuespiller. De er vant til at vække opmærksomhed, og at folk gerne vil tage et billede af dem. Det er de ikke altid lige glade for. Fordi jeg er udenlandsk fotograf, der vil fortælle om det andet Iran, gør de en undtagelse.

NIKA

14 år, skoleelev. Hun står sammen med sin mor, da jeg henvender mig til hende. Hun vil meget gerne fotografere og stiller sig demonstrativt op midt i menneskemængden. Hun er ikke kristen, men synes, at det er cool at gå med kors.

FATEME OG HANIE

24 og 22 år, begge kunststuderende. Fateme ryger på en cigaret. En dame siger, at hun skal slukke den. Fateme svarer, at det skal hun overhovedet ikke blande sig i. Hun ryger, hvis det passer hende.

OMIDSHI OG GOLSHID

er søskende og driver et hostel. De vil gerne have, at verden ved, at der er ganske almindelige mennesker i Iran, som bare gerne vil have deres frihed.

KÆRESTEPAR

De vil ikke have deres navne frem og var egentlig for generet til at lade sig fotografere, men sagde alligevel ja, da jeg fortalte dem, at det handlede om at skildre det andet Iran.

KÆRESTEPARRET PEDROEM OG ROYA

Han er musiker. Hun er grafisk designer. De vil gerne vise, at der er et andet Iran. Ugen uden internetforbindelse skræmte dem. Deres skrækscenarie er, hvis Iran lukker sig om sig selv og bliver et slags Nordkorea.

SAMME

24 år, arbejdsløs.

PURIYAYE

62 år, er dervish og sufi-mystiker.

BEHGAD

54 år, læge. Vi kommunikerer ikke meget, men jeg får lov til at tage et billede af ham alligevel.